

ת"פ 9737/04 - מדינת ישראל נגד שי רفال זירדיKER - נוכח

בית משפט השלום בקריה גת

01 ינואר 2018

ת"פ 15-04-9737 מדינת ישראל נ' זירדיKER
בפני כב' הסגנית נשאה נגה שמואלי-מאיר

המואשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז عمית חומריו - נוכח
נגד

הנאשם

שי רفال זירדיKER - נוכח
ע"י ב"כ עוז גיל דבר - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של **חבלה חמורה**, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **ואוימים**, לפי סעיף 192, לחוק העונשין.

הנאשם כפר במיחס לו ולאחר הגיעו הבאת ראיות, הוא זוכה מהעבירות שיותסו לו בכתב האישום, והורשע תחתן בעבירה של **תגרה**, לפי סעיף 191 לחוק העונשין. בקצרה יאמר, כי בהכרעת הדיון נקבע שבמהלך ויכוח שהתגלו בינם, הכה המתلون בפניו של הנאשם, וכתוואה מכך נפלו משקפי הראייה שלו. או אז, ובתגובה, הנאשם הכה במכת אגרוף בפניו של המתلون וכתוואה ממנו, האחרון נפל ונגרם לו שבר בלבשת.

עוד ולמען שלמות התמונה, יציין כי טענותו של הנאשם ל"הגנה עצמית" נדחתה בהכרעת הדיון, אולם בית המשפט קיבל את טענותו ל"הגנה מן הצדק", ומטעם זה - לצד קביעתי לפיה האירוע מאופיין באלים הדדיות שננקטה, כך שהרשעתו של הנאשם בעבירה של תגרה תשקף את שאירע בינו לבין המתلون בצורה מהימנה ומודיקת יותר - חלף עבירת החבלה חמורה שיותסה לו בכתב האישום, והוא הורשע בעבירה קלה יותר של תגרה. אשר לעבירת האוימים, הנאשם זוכה ממנו לאחר שנקבע כי המואשימה לא עמדה בנטול להוכיח מעבר לספק סביר כי הלה השמע את דבריו האIOS שיותסו לו.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

2. בא כוח המואשימה עמד על מעשו של הנאשם, כפי שאלה נקבעו בהכרעת הדיון, ועתר לקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין שישה חודשים מאסר, שיכל וירוצח בעבודות שירות. בהמשך, צוין כי על פניו, בשים לב לנזק שנגרם למתلون, היה מקום להשית על הנאשם עונש המצרי ברף הגבוה של המתחם הנטען. אולם, לנוכח התנהלותו של המתلون עצמו אשר היה הראשון לנתקוט באלימות פיזית, כפי שתואר בהכרעת הדיון, ולאור העובדה שהנאשם פעל כפי שפועל אך בתגובה למשעו של الآخرון, נתען כי ניתן בזו הפעם להסתפק בהשתתע ענישה בדמות מאסר מותנה, התחייבות, קנס ופיצוי. באשר לרכיב האחרון, הפניה המואשימה לנזק הרב - הנו הפיזי והנפשי - אשר נגרם למתلون כתוואה ממשו של הנאשם.

3. מנגד, בא כוח הנאשם הפנה למעשו של המתלוון, שכאמר הינה הראשון להוכיח את הנאשם, ולהתנהלותו בבית המשפט, אשר על פי הטענה הביאה לבזבוז זמן שיפוטי יקר. כמו כן, הפעטה ההגנה לנזק שנגרם לנאשם כתוצאה מביצוע העבירה, בדמותו שהייתה במעצר מאחריו סורג ובריח ולאחר מכן תחת תנאים מגבלים, וביהם גם הרחקה מביתו. עוד ובנוסף, בא כוח הנאשם הפנה לקביעות בהכרעת הדין, ובפרט לאלו המתיחסות למחדליה של המדינה בתיק זה ולאכיפה הבהירנית שבה היא נקטה, וטען כי בנסיבות המוחידות של המקירה הנדון, עצם הרשעה בפליליים, היא עונש מספיק עבור הנאשם. אשר על כן, ההגנה עתרה שלא להשיט על הנאשם מאסר מותנה, קנס, פיצוי או כל רכיב עונשה אחר.

4. הנאשם בחר שלא למצות את זכותו לומר את "המילה האחרונה".

דין והכרעה

5. בהתאם למתווה שקבע החוק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש הולם; ולאחר מכן בגדרו את העונש המתאים לנאשם (אודות המתווה לגזרת העונש, ראו למשל: [ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל](#), (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש הולם

6. ההגנה לא חקרה על מתחם העונש הולם הנטען על ידי המאשימה, ומכאן שלמעשה, ומכאן שלמעשה, אין חילוק בין הצדדים כי במקירה הנדון הוא צריך לנوع בין מאסר מותנה לבין שישה חודשים מאסר, שיכל שירוצח בעבודות שירות. בהינתן אלה, על פניו, יכול היה בית המשפט להמשיך לשלב הבא במתווה גזרת הדין, ולאחר מכן את עונשו של הנאשם בגדרו המתחם האמור. דא עקא, והgam שכאמר הצדדים אינם חלקים בעניין זה, מצאתי להידרש לדברים, ولو בקליטת האגוז.

7. וכך, בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש הולם תעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בעונשה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידה הפגיעה בהם ובמדינות העונשה הנוגגת.

8. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מהמעשה של הנאשם עניינו בשמירה על הסדר הציבורי התקין והגנה על שלויות נפשו של הפרט ועל זכותו לשחות מרחב הציבורי מבלי להיתקל בתופעות של אלימות ובריותו.

9. במקירה הנדון, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, ובividות לנזק הפיזי שנגרם למתלוון והעובדת שזו בוצעה לנגד עיניהם של בני הקטין של הנאשם וחברו, דומני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף שאיננו נמור.

10. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות ביצוע העבירה** נתתי דעת לייסבה שעמדה מאחוריה, והכוונה להתנהגותם של המתלוון, אשר הכה בפניו של הנאשם. כמו כן, נתתי דעת ליובדה כי העבירה בוצעה לנגד עיניהם של שני ילדים קטינים ולנזק הנזכר שנגרם למתלוון בתחוםו ממנה. לצד אלה, נתתי דעת גם לנזק הפטונצייאלי שהוא עלול להיגרם לנאשם עצמו כתוצאה מביצוע העבירה. בעבורת התגירה על דרך הכלל קיימים שני צדדים ניצים, ויש ליתן את הדעת לחילקו של כל אחד מהם. במקירה הנדון, הנאשם השתתף בתגירה ונדמה כי לא נגרם לו נזק פיזי אך לנוכח חוסנו הגופני (לאחר שספג מידיו של המתלוון מכח גופיו) והעובדת שהוא הספיק להימלט מפני המתלוון ובמו, אשר רדף אותו בשעה שהמתלוון עצמו אחץ מקל של מטאטה בידו.

עמוד 2

11. אשרלמדייניות הענישה הנהוגת, סקירת הפסיקה מעלה כי מקום בו נדונו נאים בגין ביצוע עבירה של תגרה, נקבעו בעניינים מתחילה ענישה שתחילהם במאסר מוותנה ווסף בעונשי מאסר לתקופות הנעות סיבב 6 חודשים, וראו בעניין זה, למשל: [ת"פ \(שלום אילית\) 42349-12-14 מדינת ישראל נ' אנט ביז'נוב, \(20.09.2016\)](#); [ת"פ \(שלום אילית\) 31016-04-15 מדינת ישראל נ' חן מלכה, \(15.06.2017\)](#); [ת"פ \(שלום ראשון לציון\) 44151-05-11 מדינת ישראל נ' מוחמד סיד, \(16.11.2014\)](#); [ת"פ \(שלום פתח תקווה\) 16231-05-12 מדינת ישראל נ' חסן גנאים, \(05.01.2014\)](#); ות"פ (שלום ראשון לציון) 14880-03-14 מדינת ישראל נ' אברהם גטהון, (23.12.2014) (הכוונה לזרע הדין בעניינו של הנאשם 4).

כן יזכיר, כי ברובה ככליה של הפסיקה שליל, הושטו בסופו של יום עונשי מאסר מוותנים, לצד עיצומים כלכליים.

12. כללים של דברים, משקלתי את כל אלה, מצאתי כי יש לקבל את מתחם העונש ההולם לו עטרה המאשימה, ושהגנה לא חלקה עליו. אשר על כן, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם ינווע במקורה הנדון בין מאסר מוותנה לבין שישה חודשים מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות.**

D. גזירת העונש המתאים לנואם

13. כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין, עבור גזירת העונש המתאים לנואם, ישקול בית המשפט את הנسبות שאינן הקשורות ביצוע העבירות.

במקורה הנדון, המאשימה עצמה מסכימה כי אין להשית על הנואם עונש, אלא זה המציין ברפ' התחתון של מתחם העונשה אשר נקבע. אולם לצד זאת, נטען על ידי המאשימה כי יש לגזר על הנואם גם התcheinות להימנע מביצוע עבירה וענישה כלכלית בדמות קנס ופיצוי. מנגד, כזכור, ההגנה טענה כי בניסיוביו של המקורה הנדון, אין לגזר על הנואם כל עונש שהוא.

14. על אף שאין חולק בין הצדדים באשר למיקומו של הנואם בגדרי מתחם העונשה, אציין תחילה, כי בבחינת הנسبות שאינן הקשורות ביצוע העבירות, נתתי דעתני לעברו הפלילי, הנקי של הנואם, המלמד כי אין לו דפוסים עבריניים ושמעיד על כך שגם הסתמכותו הראשונה עם החוק. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאום שהוא כמה ימים במעטץ מאחורי סוג ובריה ובמשך תקופה ארוכה נספת היה נתון תחת תנאים מגבלים, ובهم גם הרחקה מביתו.ברי כי הליך המעוצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אלא שבמקורה הנדון סבורתני כי היה בכך כדי להרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות, וגם מצאתי כי ניתן לשקול את הדברים במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40(3) לחוק העונשין.

עוד יאמר, כי לא מצאתי ל佐קוף לחובתו של הנואם את העובדה שהואבחר לנוהל את ההליך, וזאת בשים לב לתוכאה שלالية הגיע בית המשפט בסופו של יום: זיכוי של הנואם מהעבירות שייחסו לו, והרשעתו תחתן בעבירה קללה בהרבה. רוצה לומר, הנואם בחר לנוהל את ההליך עד תום, ובמידה רבה בצדק עשה כן. לצד אלה, לא ניתן להטעלם מכך שלאורך כל הדרכן ראה עצמו כקורבן וכמי שפעל ללא רבב, וממילא גם לא קיבל אחריות על חלקו בתגרה שהתרפחה. כמו כן, בית המשפט שוקל את העובדה שמאז ביצוע העבירה חלפו כמעט שלוש שנים, שבמהלכן הנואם לא ביצע עבירות נוספות ולא הסתבר עוד בפלילים.

עוד ולבסוף, ובשים לב לקביעותי בהכרעת הדין הנוגעת להתנהלותן במקורה הנדון של רשות אכיפת החוק (לנוכחות פירוטם של הדברים בהכרעת הדין, לא אರחיב בעניין עלי גזר הדין), מצאתי כי יש לשקול לקולא את הנסיבה הקבועה בסעיף 40(9) לחוק העונשין.

15. כללם של דברים, ובאיוזן הראו בין מכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלה פורטו מעלה, מצאתי כי בדיון המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה.

16. אשר לרכיב הকנס, בשים לב לנזק הכספי שמייל נגרם זה מכבר לנאים כתוצאה ממעצרו האחורי סORG וברית שהייתה לאחר מכן תחת תנאים מגבלים, ולנוכח התנהלותה של המדינה בתיק הנדון - סבורתני כי אין מקום להחמיר עוד את מצבו הכלכלי של הנאשם, ועל כן אמנע מלהשיט עליו רכיב זה.

17. בכל הנוגע לפיצוי, כידוע, על אף שהוא נפסק בהליך פלילי הוא עודנו נותר סעד בעל אופי "אזורתי", ומכאן גם שאין מקום להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם עובר לגזרת רכיב זה (רע"פ 2976/01 **בתיה אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418 (2002); רע"פ 5761/05 **וחידי מג'דלאי נ' מדינת ישראל**, (24.07.2006); רע"פ 2174/11 רמי **לוזון נ' מדינת ישראל**, (25.05.2011)).

כמו כן, בפסיקה נקבע כי לפיצוי המושת במסגרת סעיף 77 לחוק העונשין תכליות שונות אשר משקפות את העובדה סעד בעל מאפיינים אזורתיים. בפרט, ראו פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 8745/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (30.11.2011):

"**לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות, המשקפות את העובדה פיצוי בעל רכיב אזורתי דומיננטי המתאפיין בסביבה פלילתית-עונשית** (ראו: רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418 (2002) (להלן: עניין אסף)). בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטוויה זמינים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזורתיים בעניינו; מניעת מפגש חדש עם העבריין שפגע בו במסגרת של הליך אזורתי נוסף; הכרה חברתיות בסבלו של הנפגע; העלתה מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, חלק מהמגמה לשלו בהליך הפלילי ולהכיר בזכותו במסגרת הליך זה ואך יסוד של היטהרות עבריין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו".

ומן הTEM אל הCA, אכן לא הטעמתי מהນזק הרב שנגרם למתלוון כתוצאה מהאגורף שספג הנאשם. המדווח ב酂ק ממשי שגרם לו סבל רב, בוודאי בפן הפיזי. ועודין - בשים לב להתנהלו של המתלוון עצמו, אשר היה הראשון לתקוף את הנאשם ואשר גם לאחר המכחה שספג, רדף אחריו בעודו אוחז במקל מטאטא בידו - מצאתי כי במקרה הנדון אין פנינו קורבן עבירה "קלאסי", ולידידי, דוקא בשים לב לניסיונותיו המិוחdots של המקהלה, וככל שהמתלוון יחפו בכר, ראוי כי שאלת הפיצוי תידוע ותוכרע לגופה במסגרת הליך אזורתי, כך שגם מקום להעניק למתלוון את אותו "קיצור דרך" בדמות פיצוי שייפסק במסגרת ההליך הפלילי.

18. לבסוף, ובכל הנוגע לשאלת השנת עונשה צופה פני עדין, אומר תחילת כי לא מצאתי ממש בטענת ההגנה לפיה הרשותו של הנאשם היא-היא העונש שלו בהליך. כידוע, ככל לא תיתכן קביעת אשמה ללא השנת סנקציה עונשית בצדה. ומילא, יש לזכור כי במקרה הנדון אין עסקינו בנאים אשר פעל ללא רב ושלאל דבר בו כל אשם, והרי שהדברים פורטו זה מכבר בהכרעת הדיון. בפרט אציג, כי הנאשם יכול היה לצפות את התפתחות האליםה של האירוע וחסרכך היה לא מנע אותה, ואף במידה רבה הסלים את המצב; וגם תגובתו, כפי שקבעתי, הייתה לא מידתית כל עיקר. משכך, דומני כי ראוי להשית עליו מאסר מותנה והתחייבות, אשר יהיה בהם, כך יש לקוות, להרטיע אותו מלנקוט בדפוס הפעולה שבו הוא נקט אם בעתיד יקלע למצב דומה.

עוד יאמר כאן, כי גם בבזואי לשקל את העונש הראו לנאים, לא נעלמה מעוני העובדה שהמתלוון כלל לא הוועמד לדין. ועודין, יש לזכור כי כבר זכתה זו כבר זכותה את הנאשם בהקללה משמעותית בדמות הרשותו בעבירה קללה בהרבה מזו שבה הוא הואשם, ובכל מקרה - הרו שאף אם המאשימה לא הייתה נוקטת באכיפה ברורנית, ועודין אין המשמעות שהנאשם כלל לא היה עומד לדין (שאז מミילא לא היה מושת עליו כל עונש שהוא), אלא שפשוט לצדיו היה עומד בדיון גם

המתלונן עצמו. על כל פנים, אף שניתן היה לטעון כי יש להשווות את מצבו של הנאשם לזו של המתלונן, מצאת כי באיזון בין מכלול השיקולים, אין מקום בנסיבות הנדון להימנע מהשתתע ענישה מותנית.

19. מכל המקובל לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר מותנה למשך חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מהיום יעבור הנאשם על העבירה שבאה הרושע.**

ב. **ה הנאשם יחתום על התchiaיות כספית על סך 2,000 ₪ שלא יעבור על העבירה שבאה הרושע, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.**

אם לא תיחתום ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - דיסקים.

המציאות תשיב לנאים הכספיים אשר הופקדו על ידו במסגרת הליכי המעצר מושא תיק זה (הן בבית משפט שלום, הן בבית משפט המחויז), ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, י"ד טבת תשע"ח, 01 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.